

# 20 GENERACIONS

REVISTA D'ARTS I HUMANITATS DELS ALUMNES DE BATXILLERAT

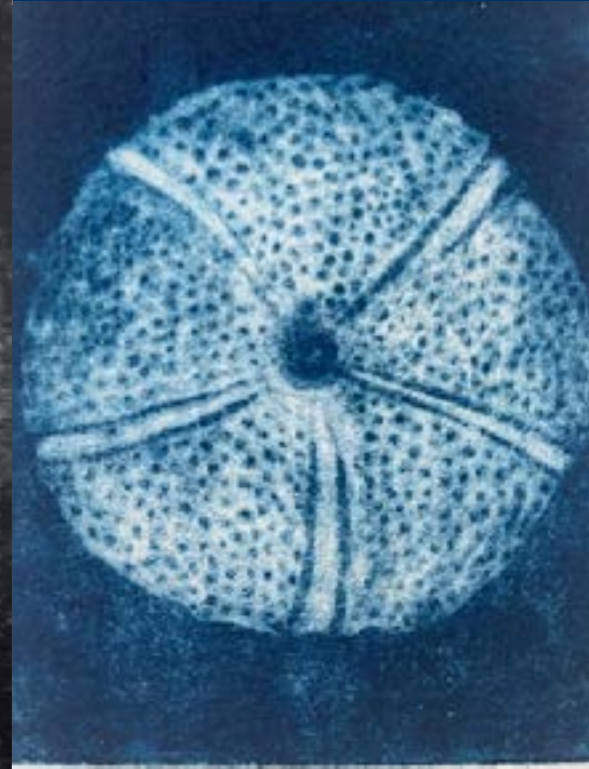


# SUMARI

<b>Actualitat</b> .....	4
<i>Sistemes educatius</i> .....	6
<i>Queerbaiting</i> .....	8
<i>Cartes dels geògrafs</i> .....	10
<i>International peace and security</i> .....	12
<i>El trial i la seva història</i> .....	14
<i>Del costum a la incompetència: l'agricultura actual</i> .....	16
<i>Una breve mirada a la China actual</i> .....	18
<i>¿El ser humano es libre?</i> .....	20
<b>Cultura</b> .....	22
<i>L'alegria que passa</i> .....	24
<i>Blade Runner, ficció o una realitat disfressada</i> .....	26
<i>Un profe, una cançó</i> .....	28
<i>Ressenya</i> .....	31
<i>Monòlogo Yocasta</i> .....	32
<i>Sitges Film Festival</i> .....	34
<i>La casa crema</i> .....	36
<i>Entrevista a l'Enrique</i> .....	38
<i>Memòries entre branques: la figuera de la família al mas del meu avi</i> .....	40
<b>Creació literària</b> .....	42
<i>Víctimas del frío</i> .....	44
<i>Conflictos de paz</i> .....	45
<i>Interpretació Joan Brossa: poema visual, 1971</i> .....	46
<i>Interpretació Joan Brossa: poema visual, Duel</i> .....	48
<i>Relat de la Mia Costa</i> .....	50
<i>Dissertacions del Certamen Hanna Arendt</i> .....	52
<i>L'olivera de la Mediterrània</i> .....	56
<i>Equip</i> .....	58

# ACTUALITAT

Monotípics dels al·lumes de tècniques  
graficoplàstiques



# Sistemes Educatius

Fa dos anys vaig anar a estudiar 1 any a Canadà. Això em va obligar a integrar-me en una societat totalment diferent. Vaig poder trobar diferències notables des de la família amb qui vaig viure fins a les classes i el tipus de sistema escolar que tenien allà. Avui vull esmentar les diferències més importants en respecte el sistema educatiu que hi ha a Canadà comparativament amb el que podem trobar aquí.

Per començar, cal dir que l'any escolar està dividit en 2 semestres en lloc de 3 trimestres. En un semestre has de fer 4 assignatures les quals quedaran acabades un cop s'acabi aquest. Cursaràs aquestes assignatures, les quals hauràs escollit online, cada dia en el mateix ordre. L'escola on vaig anar, "Bradford District High School" (BDHS), començaven les classes a les vuit i mitja del matí i acabaven a les dos i mitja del migdia. Cada classe durava setanta-cinc minuts i després de les dos primeres classes hi havia una pausa d'una hora per dinar.

Podries trobar tot tipus d'assignatures diferents per escollir. I cada alumne tenia la llibertat de fer les que volgués. És veritat que solament es podran graduar aquells qui han fet les matemàtiques i l'anglès de cada any. També és obligatori que els alumnes hagin fet 1 any de francès mínim ja que és, junt amb l'anglès, la llengua oficial. Totes les altres assignatures són triades al teu gust i ofereixen opcions més tradicionals: biologia, química, física, història, etc. Però també ofereixen assignatures més alternatives: cuina, mecànica, fitness, etc. Cal remarcar que tenien unes instal·lacions impecables per poder tenir aquestes assignatures menys conegudes pels alumnes que estiguin interessats.

Durant les classes, em vaig adonar de les diferències que hi han entre una classe espanyola i una classe canadenca. Hi ha tres d'elles que em van atorrallar. La primera va ser el comportament dels alumnes, aquest és mostraven molt callats, quasi no parlaven durant les classes. Això encara que pot semblar un avantatge pel professor, provocava que les classes fossin menys dinàmiques. En segon lloc, em va sorprendre molt la manca d'exàmens i de deures que tenien. No es fins el grau 11 (1r de batxillerat) quan comencen a fer per primer cop exàmens al final del semestre, provocant que arribin menys preparats a l'hora d'enfrontar-se als exàmens de la universitat. I la tercera diferència

que em va sorprendre va ser la llibertat que tenen els alumnes. A Canadà els alumnes poden demanar un "hall pass" i sortir de classe en qualsevol moment excepte en un examen, a més, també se'ls permet sortir del recinte de l'escola des de grau 9 (3r d'ESO). Tot això sumat a que l'escola s'acaba abans deixa als alumnes canadencs molt temps lliure el qual poden utilitzar per aprofundir en els seus hobbies i interessos.

Per acabar aquesta comparació entre sistemes educatius, voldria recalcar que a les escoles canadenques no fan ni excursions ni convivències. Això està relacionat amb el format de l'escola. Els alumnes no tenen una tutoria ni una classe ja que cada alumne fa assignatures diferents. Els alumnes són els que es mouen per l'escola per arribar a les classes que tenen, cada professor té una classe assignada on hi estarà tot el semestre. Aquest fet fa que el sistema canadenc sigui un molt més individualitzat i solitari.

En conclusió, el sistema canadenc és un molt més individualitzat i per tant solitari, en canvi l'espanyol és un que potencia més els treballs en grup i la sensació de comunitat. Tots dos presenten certs avantatges i certs inconvenients però des del meu punt de vista, el sistema canadenc fa que el pas pel "high school" d'una persona qui no és massa sociable molt més complicat ja que mai estarà amb les mateixes persones i per això fer relacions d'amistat duraderes pot ser una tasca molt més complicada. Des d'un punt de vista més escolar, els dos models preparen als alumnes per la universitat i la feina. L'espanyol ho fa des d'un punt de vista més acadèmic i tradicional i el canadenc ho fa amb una perspectiva més innovadora i d'empleabilitat.

Laura Prats

Rymma Shakray

# QUEER

# BAITING



EMMA CERVETA

Queerbaiting, a controversial phenomenon in the entertainment industry, refers to the deliberate suggestion of same-sex relationships between characters without actual fulfillment. This practice often capitalizes on the increasing demand for LGBTQ+ representation while sidestepping true inclusivity. The motives behind queerbaiting are multi-faceted. It can stem from a fear of alienating conservative audiences, a reluctance to explore LGBTQ+ narratives authentically, or a misguided attempt at inclusive marketing without genuine commitment.

There are numerous examples that can be found in popular media. “Sherlock”, the acclaimed TV series, teased a potential romantic connection between Sherlock Holmes and John Watson, only to leave it unfulfilled, frustrating fans who sought genuine representation. In the realm of cinema, “Fantastic Beasts: The Crimes of Grindelwald” faced backlash for its portrayal of the relationship between Dumbledore and Grindelwald. Despite author J.K. Rowling’s post-release confirmation of Dumbledore’s sexuality, the film barely touched upon this aspect of the character.

Queerbaiting perpetuates the problematic trend of exploiting the emotional investment of LGBTQ+ audiences without delivering on promises of representation. This not only creates frustration and disappointment but also perpetuates harmful stereotypes and reinforces the marginalization of queer characters in mainstream media.

In conclusion, while queerbaiting may arise from various concerns such as marketability and societal backlash, it ultimately hinders progress toward genuine LGBTQ+ representation. The media industry must move beyond surface-level inclusion and work towards authentic portrayals of diverse relationships. True representation involves more than just token gestures, it requires a commitment to telling meaningful and inclusive stories that resonate with the rich spectrum of human experiences.

Laura Prats



NON ESTRELLA

# CARTES DELS GEÒGRAFS

## Neom, la ciudad del futuro

Neom, la ciudad del futuro ubicada en Arabia Saudí ya está en marcha. Va a costar hacerla 500.000 millones de euros y promete ser una ciudad sin emisiones de carbono. Incluirá pistas de esquí artificiales, así como playas que brillen en la oscuridad, robots mayordomos, una luna artificial, etc. El problema está en que el actual líder de China, Xi Jinping, ha ofrecido a la ciudad una tecnología muy potente para vigilar las calles de Neom. Se implantarían cámaras de vigilancia por todas las calles con reconocimiento facial que permitirán rastrear todos los ciudadanos de la ciudad. Esto supone un riesgo para la privacidad de las personas. Cada vez estamos más vigilados, ya sea por la tecnología o por redes sociales, ¿llegaremos hasta el punto de no poder caminar sin ser rastreados?

Natalia Bundó Esteve  
La Vanguardia, 14 d'octubre del 2023

Chloe Llohis



## Hollywood y la Inteligencia Artificial

La huelga en Hollywood ya ha finalizado, una huelga que ha paralizado todas las filmaciones de Los Ángeles durante todo el verano. Pero no escribo esta carta para explicar qué ha pasado, escribo esta carta porque me preocupa la creciente influencia de la inteligencia artificial en nuestro mundo. Pienso que la IA está cambiando la forma en la que trabajamos, y no estoy en contra de su uso, al contrario, creo que es una gran herramienta que nos puede beneficiar de muchas formas, pero también creo que es esencial proteger la creatividad y talento humano. Debemos encontrar un equilibrio entre la innovación tecnológica y la preservación de la autenticidad humana en nuestro futuro.

Bonaventura Barba Bellsolà  
El País, 2 d'octubre del 2023

## Educar a las nuevas generaciones

El aumento alarmante de agresiones sexuales perpetradas por menores, el caso Rubiales y una reciente agresión a una reportera a plena luz del día, plantea la pregunta de si el problema radica en la ley o en la educación. A menudo, se ha argumentado que ciertos comportamientos provienen de una educación anterior, pero cuando vemos que agresiones sexuales son perpetradas por jóvenes menores de 30 años e incluso menores, parece claro que el problema no es tanto la educación de generaciones pasadas como la educación social actual y futura.

Alba Martín Bertomeu  
El País (digital), 15 de setembre del 2023

## La Nueva Vía Augusta

Vía Augusta siempre ha sido una calle con mucho tráfico, pero con las nuevas reformas provocando la falta de un carril principal, y el nuevo carril bici, la calle está más llena y peligrosa que nunca. Al girar desde esta calle ya no hay que vigilar solo con los peatones, sino también con los ciclistas, que no siguen las normas de conducción. A parte, tanto tráfico provoca impaciencia, y los motoristas no lo aguantan, ya que se meten en el carril bici para llegar a delante de la cola. Vía Augusta se ha convertido en una calle peligrosa, e imposible de circular por las mañanas.

Laia Mur Cases  
La Vanguardia, 24 de setembre del 2023

# International peace and security

The UN's main purpose is to safeguard international peace and security. We all take for granted its operation without ever hesitating. However in this essay I'd like to try and give answer to the following question: Does the UN accomplish the objective it was created for?

There are many wars going on around the world, currently there are two standing out: the Russo-Ukrainian war and the Israeli-Palestinian conflict. The UN hasn't been able to find a resolution to neither of them, do you want to know why? To answer this question we first need to understand how the UN operates, specifically the Security Council. The Security Council is the one in charge of maintaining peace and security and is the only one that can force states with its resolutions. This council could be considered as the most important one since it's the oldest and the one taking care of its main goals, therefore, they play with some different rules. In each meeting there are only 15 representatives of 15 different countries, which change every 2 years (spoiler: they don't). From the 15 representatives, there are 5 of them which are permanent: USA, UK, France, Russia and China. The mentioned countries not only count with the benefit of always being included in the meetings but they also have veto power.



The power of veto gives the named countries the right to deny any resolution and, therefore, gives them power and a special treatment only for them to enjoy. It doesn't sound fair does it?

The UN Secretary General, António Guterres, invoked this past 6th of december article 99, in order to force the Security Council to discuss the matter of Gaza. However, the US vetoed any resolution calling for a ceasefire in the region. Obviously, in Ukraine no UN binding resolution has been achieved, as one of the permanent members is taking an active role in the war. Hence, the UN's inability to address both issues has developed into a prolonged conflict in Ukraine with little expectation of ending soon and a humanitarian catastrophe in Palestine, which has already caused the death of over 20.000 people, half of them children, and around 50.000 injured (Al-Jazeera, 2023). The numbers for Ukraine currently stand at 10.000 civilians (560 of them children), according to the UN. Notwithstanding, these are just two recent cases that illustrate the system's inability to promote peaceful resolutions and to, in case states refuse them, enforce them.

# EL TRIAL

El Trial neix com a causa o conseqüència a causa del mal estat de les carreteres d'Escòcia, i adaptar les motos pel mal terreny i desplaçar-se amb més facilitat a Escòcia a principis del Segle XX. Les motos tradicionals d'aquella època les adaptaven per poder accedir als camins en mal estat i d'en mica en mica van fent adaptacions per alleugerir el pes i les característiques de les motos. El banc de proves per la millora de la mecànica és basa en Scottish six days trial progressivament es van fer millores a la normativa i a partir de 1968 es crea el campionat d'Europa. L'essència del trial és habilitat, elegància i tècnica per salvar zones marcades amb espais oberts naturals, la disciplina consisteix a superar trams difícils sense posar els peus a terra per sumar el mínim de punts de penalització en diferents trams o zones que poden ser de pedres, aigua i roques.

Els creadors d'aquesta especialitat van ser els anglesos a Escòcia. El trial a Europa i especialment a Catalunya es va promocionar a partir de 1968, van tenir molta rellevància fàbriques de motos específiques de trial a Catalunya, concretament Montesa, Osa i Bultaco. Amb aquesta última, l'any 1968, el pilot Sami Miller va guanyar el campionat d'Europa. Els fabricants d'aquestes motos van tenir una especial rellevància en el món d'aquesta especialitat, actualment només queda la fàbrica Honda-Montesa com a dominador absolut del campionat del món amb un pilot guanyador anomenat Toni Bou amb 17 campionats del món; Jordi Tarrés va ser campió del món en 5 ocasions, i Laia Sanz va ser-ho en 14.

Com a conseqüència de les dificultats que genera fer proves a l'aire lliure a causa de les restriccions pel medi ambient es va crear el Trial Indoor, en espais tancats i amb diferents dificultats a salvar, i el reglament és lleugerament diferent.

Anònim





Els éssers humans hem sobreviscut gràcies als aliments que la terra ens ha proporcionat. Hem passat de ser nòmades a ser sedentaris. A establir-nos en un lloc i conrear les terres perquè aquestes ens donin els aliments que necessitavem. Actualment, l'agricultura ha evolucionat i ha passat de ser una on l'objectiu principal era aconseguir aliment a una on el seu objectiu és aconseguir el màxim producte possible per poder

ambient, en aquest escrit m'agradaria esmentar-ne dos d'ells.

El primer, que és el més evident, és la desforestació i la pèrdua de biodiversitat que ha generat. Per utilitzar aquestes grans extensions de cultius hem hagut de talar el bosc que abans hi havia allà, generant una pèrdua de productors (arbres, arbustos, etc.) i també una pèrdua de consumidors al no tenir ni aliment ni lloc on viure. Aquest, d'entre altres, és un dels motius pel qual actualment estem en la sisena gran extinció.

## ***Del costum a la***

Aitana Garcia



## ***l'agricultura***

vendre i beneficiar-se.

L'agricultura actual és una monoclonal i per tant conte el mateix cultiu en tot el camp. Això fa que siguin més susceptibles a les malalties ja que afectaria a tots els cultius per igual. Nosaltres, per remeiar això omplim els camps de pesticides els quals no són bons pel medi ambient. A més utilitzem fertilitzants per augmentar el creixement de les plantes, aquests són plens de nitrogen i fòsfor que són els que limiten el creixement d'una planta.

Aquest tipus d'agricultura porta problemes pel medi

En l'actualitat ens trobem en una extinció massiva de biodiversitat però a diferència de les altres, aquesta ha estat causada directament per nosaltres.

Podem pensar en la terra com un gran ecosistema que nosaltres hem i estem desequilibrant. Un sistema solament pot funcionar en harmonia si es troba en equilibri i el fet de que nosaltres hem trencat aquest equilibri.

Aquest s'intentarà tornar a equilibrar i ens portarà unes conseqüències. I si no fem res? Potser l'única manera que troba per equilibrar-se serà eliminant a qui el va desequilibrar en un primer lloc. Per assegu-

rar la supervivència dels éssers vius en aquest planeta potser hauríem de començar a fer les coses diferents, no creieu?

El segon problema que presenta és un molt menys evident però que també està relacionat amb la desforestació. Quan plou, els boscos són els que absorbeixen l'aigua que cau i que després tornarà a portar aquesta a l'atmosfera utilitzant l'evapotranspiració. Però què passa quan plou en un camp? Doncs bé, primer de tot cal dir que l'aigua no serà absorbida pels productors

## ***incompetència:***

sinó que aniran a la terra. Aquestes aniran a aqüífers i acabaran o be enterrades en el sòl, o bé en un llac. De moment no sembla que presenti un gran problema no? Però clar, encara no hem mencionat que els camps estan plens de pesticides i fertilitzants als quals se'ls emporta l'aigua i per tant acaben al llac. Aquest augment de nitrogen i fòsfor (components del fertilitzant) fan que el fitoplàncton (productor principal d'un llac) comenci a créixer, molt més de l'habitual. Aquests es reproduïxen amb una gran facilitat i també mor amb la mateixa facilitat. Causant que tant a dalt com a baix del llac hi hagi una capa gruixuda de fitoplàncton que no deixa passar la llum solar. Aquestes capes fan que

## ***actual***

al centre del llac es formi com una bombolla aïllada. Els productors han tingut un augment de la seva població ja que tenen molt més menjar disponibles i per tant també ha hagut un augment en la població dels descomponedors. Aquests necessiten oxigen per fer la seva feina i per tant comencen a consumir-lo. El problema és que l'oxigen és limitat i acaba esgotat, produint la mort de tots els sers vius del llac a més de deixar l'aigua a priori dolça inutilitzable a causa de la seva falta d'oxigen i causant una pèrdua de biodiversitat i una disminució de les precipitacions ja que l'aigua

ha de fer un recorregut molt més extens per arribar al mateix lloc.

Tot aquest procés que us acabo d'explicar és conegut amb el nom de l'Eutrofització i els llacs els quals els hi ha passat això son coneguts com llacs eutrofitzats. Un exemple seria el llac Enol situat als Pics d'Europa.

Aquests són dos dels problemes que causa l'agricultura actual. L'agricultura ha passat de ser una necessitat a ser un negoci on el benestar del medi ambient és l'últim dels seus problemes. És innegable que l'ésser

humà necessita conrear per viure però a quin preu? Ara mateix el 38% de la superfície terrestre mundial és utilitzada per l'agricultura (aproximadament 5000 megahectàrees) i tot i així hi ha 258 milions de persones pateixen inseguretats alimentària.

I aquesta inseguretats alimentària no és a causa de la falta de producció ja que 1.300 milions de tones d'aliment son desperdiciades a l'any. Per tant no podem produir més ja que el planeta està exhaurit, però en veritat tampoc fa falta. El que cal és deixar de veure l'agricultura solament com un negoci sinó com una necessitat i un dret per a tots els sers humans.

Potser així podem començar a produir el que de veritat necessitem, deixem de donar-los l'esquena a les persones que no tenen aliments accessibles i comencem a cuidar el planeta i els altres éssers vius perquè sense ells nosaltres no existiríem.

Laura Prats

# UNA BREVE MIRADA A LA CHINA ACTUAL

China. El segundo país tanto en economía como en población. China. El país del tren de alta velocidad, de los templos budistas y de ciudades a doble-piso. China, que asombra y preocupa a Occidente a partes iguales. China, un país que nadie parece entender.

Para entender cómo China ha llegado a ser lo que es hoy, y qué explica sus políticas actuales, hay que remontarse al 1949, cuando el Partido Comunista gana la Guerra Civil, el Kuomintang se traslada a Taipei y se declara la República Popular. Un país que en 1950 era rural, agrario, y con una población altamente diezmada por la invasión japonesa y los cuatro años posteriores de guerra.

El Partido Comunista de China (nombre con el que se refieren al Partido Comunista Chino en el país), concentró sus esfuerzos en 1) consolidar su poder y 2) mejorar las condiciones de vida. Indirectamente, la promesa del partido fue la de renunciar a las 'libertades' occidentales a cambio de estabilidad y progreso. Y durante las últimas décadas, China ha visto una mejora exponencial. En 1981, el 90% de la población estaba por debajo del umbral de pobreza absoluta fijado por el Banco Mundial y un 30% de la población era analfabeta - especialmente en las zonas rurales con alto porcentaje de minorías étnicas. El PCC ha sacado a más de 850 millones de personas de la pobreza extrema, y desde

1950 sus campañas para construir la nueva China estuvieron ligadas a la promoción de la educación.

Y de allí precisamente, es de donde viene el poder del PCC. A día de hoy, el Partido goza de una legitimidad consolidada dentro de la mayoría Han del país; pero siempre atada a la constante mejora económica. Porque el trauma colectivo de la guerra, y especialmente del Great Leap Forward (1958-1962) y de la Revolución Cultural (1966-1976) siguen pesando en la sociedad china. Mientras



la economía funcione, y mientras el pacto que prometía estabilidad, seguridad y progreso siga, el PCC seguirá presente.

Aún así, y pese a haber dejado atrás grandes retos, el Partido Comunista ahora se enfrenta a otros. Por primera vez, los estudiantes que salen de la universidad no están encontrando trabajo, y se prevé que la economía no crecerá al ritmo que lo ha hecho las últimas dos décadas. El asunto de Taiwán, que en el continente chino se percibe como el gran fracaso del partido, las protestas en Tíbet en 2008, y la situación en Xinjiang (la autonomía Uyghur) sólo han agravado en los últimos años la preocupación por la seguridad del país ya que, tanto Tíbet como Xinjiang son consideradas regiones estratégicas para la seguridad nacional china no solo por sus recursos, sino también por su situación



geopolítica; Xinjiang controlando la antigua ruta de la seda y la apertura al centro del continente asiático y Tíbet, al ser una meseta de 4000 de altitud, proporciona seguridad frente a su rival India y siendo la fuente de los principales ríos de Asia.

El gran reto del Partido, para mantener su legitimidad, es poder mantener la promesa que se hizo. Las protestas en 2022 por la Covid demostraron ya lo vulnerable que es el PCC a un descontento de la población. A su vez, la cuestión de las minorías étnicas, y una creciente presión por parte de Estados Unidos y Europa en relación a los derechos humanos han diezmado la credibilidad del gobierno en el exterior. Queda ver cómo reaccionará Xi Jinping a los nuevos retos del país. Y, pese a que un cambio de gobierno no es previsible a corto plazo, es probable que el Partido se vea forzado a realizar mejoras sustanciales si quiere mantener contenta a su población.

Anna Prats, BP alumna

# ¿El ser humano

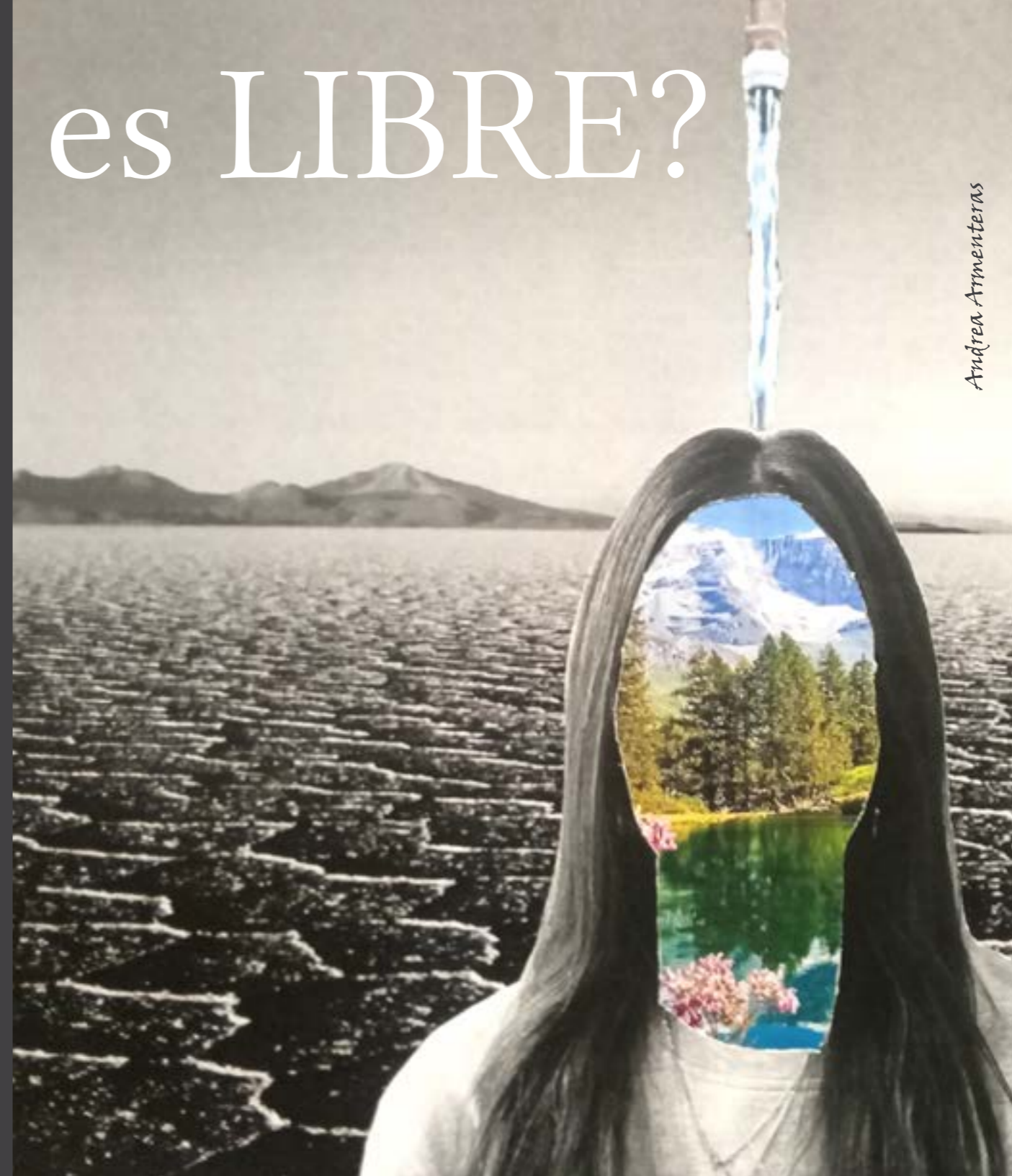
En pleno siglo XXI el hombre sigue sin ser libre. A pesar de sus intensas luchas a lo largo de la historia, sus intentos han sido desgraciadamente fallidos, ya que la estructura de la sociedad sigue siendo la misma: hay unos pocos en el poder, los opresores, que controlan al resto de la población, los oprimidos.

Esto mismo explicaban Marx y Engels en su *Manifiesto comunista*, con el ascenso de la burguesía. Claramente, el proletariado no era libre, ya que estaban sometidos a los burgueses, pero entonces, a día de hoy, después de tantos años y con una situación muy diferente, ¿cómo puedo afirmar que no somos libres? Pues bien, tal vez la realidad es que la situación no es tan diferente, sino que la saben ocultar y maquillar mejor, gracias a las nuevas herramientas que tienen para hacerlo. Podemos pensar con la gran cantidad de derechos que hemos adquirido tanto sociales como laborales, somos más libres que antes, y en parte puede ser verdad. En nuestro país, tenemos un salario mínimo interprofesional, una jornada laboral coherente, una seguridad social... Pero, parémonos a mirar el resto del mundo. En muchos países sigue existiendo la explotación laboral, y ¿de verdad creemos entonces que el hombre es libre? Y si de verdad somos libres como se explica la situación de países como Siria, Ucrania, Rusia, Israel, Palestina... Miles de personas se ven obligadas a ir a la guerra, a huir de sus tierras o desgraciadamente mueren. ¿De verdad esas personas son libres? Pero lo peor de todo es

que se nos oculta información o se nos bombardean distracciones para que no seamos capaces de conocer las causas de lo que sucede en el mundo. El filósofo Spinoza ya lo dijo en su día, no somos libres, nos creemos libres, pero no lo somos, porque conocemos las acciones, pero no las causas, y parece que a día de hoy la situación no ha cambiado mucho. Además, mucha de esta información con la que quieren distraernos es totalmente irrelevante. Se nos enfoca constantemente al culto del cuerpo, y parece que nos tenemos que preocupar más por nuestra apariencia que por nuestro interior y nuestros logros. Por eso, hoy en día triunfan los cuerpos y las caras bonitas y eso en las redes sociales se traduce en más seguidores o "likes". Pero en realidad, lo que no saben es que esos cuerpos solo son una limitación, para su alma, tal como dijo Platón

Por otro lado, después de entender que no somos libres me pregunto cómo podríamos llegar a ser libres. Mi teoría es que tendríamos que sacar del poder a los que nos controlan y no poner a nadie, y así ser libres completamente. Pero claro, sin ningún tipo de normas el mundo sería un completo caos. Según Hobbes si no llevamos a alguien al poder que nos proporcione seguridad, conllevaría la aniquilación del hombre. Por lo tanto, ¿qué otra manera hay de ser libres? Pues podría ser la que nos presentan Marx y Engels, que el poder resida en la mayoría. Para que el pueblo tenga el poder se tendría que abolir la propiedad privada. Es cierto que se ha intentado aplicar en algunos países, pero realmente no se ha llevado a cabo lo que proponían Marx

# es LIBRE?



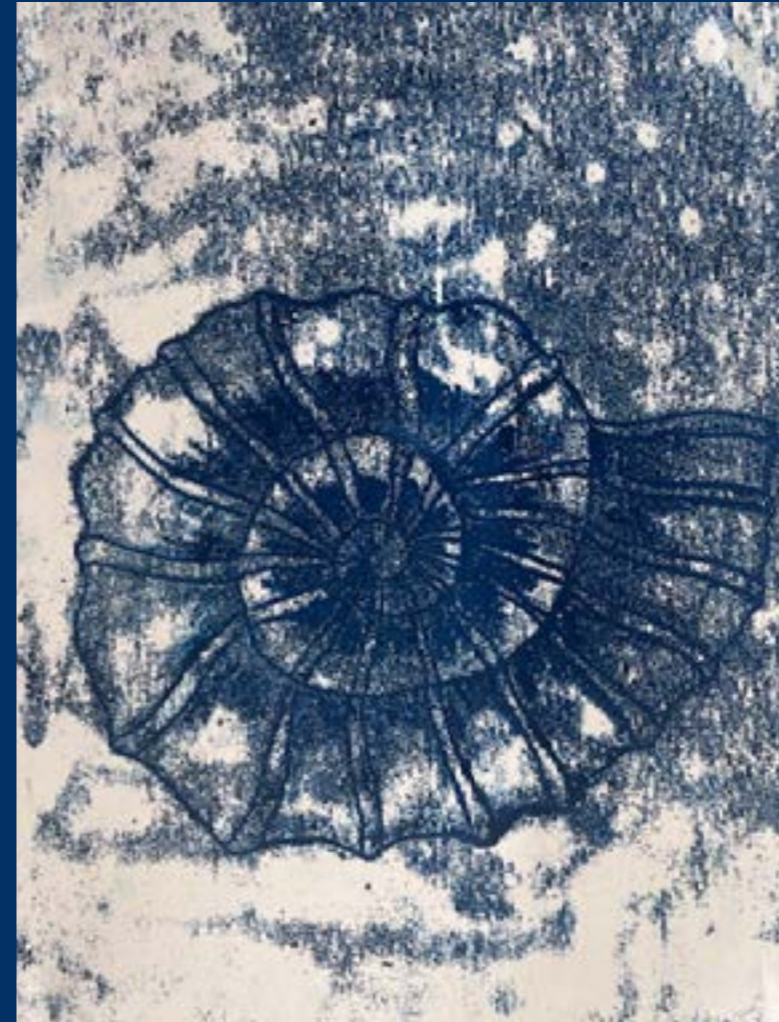
Andrea Armenteras

y Engels. Es decir, se han quedado a la mitad del camino, en la dictadura del proletariado, pero precisamente una dictadura es la antítesis de libertad. Es posible que haya otros métodos para encontrar la libertad, pero para ello tendríamos que dejar de lado todas las distracciones que nos impiden llegar a ella. Somos seres racionales como dijo Pascal, pero no nos podemos reducir a la racionalidad,

porque si no dejaríamos de entender muchas cosas. La unión de la racionalidad y la irracionalidad es lo que nos define. Por eso, hemos de conocernos muy bien, para usar muy bien nuestras cartas y así, algún día llegar a conseguir la libertad.

Rita López

# CULTURA



## No cal anar a veure *L'alegria que passa*

Dagoll Dagom ho ha tornat a fer: com ja havia passat amb *Mar i Cel* (Àngel Guimerà), la companyia teatral ha adaptat un clàssic de la literatura catalana, convertint-lo en un musical. Els precedents, per tant, feien pensar que *L'alegria que passa* tornaria a ser un encert de Dagoll Dagom; malauradament, no ha estat així.

L'adaptació de *L'alegria que passa* (obra original de Santiago Rusiñol), és un espectacle de llum i color, estridències i plasticitat, però despulcat de tota essència. L'argument de l'obra original (senzill, però profund) queda dissolt en diferents ramificacions argumentals que la companyia s'ha tret de la màniga; impossible determinar-ne quina és la principal. El mateix passa amb els personatges: n'apareixen de nous, probablement amb la funció de sostenir les diferents línies argumentals, i no només són personatge plans, sense cap personalitat ni aprofundiment, sinó que resten pes als personatges originals de Rusiñol que, si bé són estereotipats, aporten una gran càrrega al·legòrica que atorga al text original múltiples dimensions de lectura.

Així doncs, sense un argument sòlid, amb personatges evanescents, i un text amb diàlegs de mister wonderful, què li queda a la representació? Doncs la fanfàrria; tanta com vulguis! L'espectacle es basa sobretot en els números musicals i les coreografies, des del minut 1, fins al xiulet final. El repartiment està farcit de cares joves, molt joves, noies i nois que actuen, canten i ballen, fan de tot, i ho fan tot bé, però simplement això, bé. L'actuació, correcta; el cant, correcte; les coreografies, correctes. Res més. Només l'estrella de la funció trenca els motlles: l'Àngels Gonyalons és una d'aquelles actrius que, quan entra en acció, es menja l'escenari; i el que hauria de ser un punt fort, esdevé una altra feblesa de l'espectacle, perquè el talent abassegador de l'Àngels deixa encara més al descobert la mediocritat de les altres actuacions. No serveix de res tenir un parell de xicots, l'única funció dels quals és lluir tors nu durant 90 minuts, si no es revesteix d'algun rol. Sobre l'escenari, allò que no suma, resta.

En resum, *L'alegria que passa* de Dagoll Dagom és un intent d'adaptar aquest petit clàssic de la literatura catalana als temps actuals, com si els clàssics no fossin ja de per si atemporals i universals... Rusiñol va qualificar l'obra de quadre líric, però aquesta versió li ha tret tot lirisme, i l'ha simplificat fins a convertir-la en una gala deslluïda d'Eufòria. Com diria el Clown, estem condemnats a la prosa...

Àlex Gómez



## Cal anar a veure *L'alegria que passa*

Passa ràpid, certament, el temps davant d'un espectacle com *L'alegria que passa*, una adaptació de l'obra de Santiago Rusiñol, protagonitzat per Dagoll Dagom, amb tots els ingredients que s'esperen d'un musical contemporani, rabiosament actual i amb una energia desbordant. I és que des del primer segon, tot just començar la primera coreografia, la primera cançó, ja estàs enganxat al ritme frenètic de la música, dels fantàstics i joves ballarins que acompanyen una incombustible Àngels Gonyalons protagonista, amb un destacat paper doble -d'alcalde i de clown- encadenant uns temes plens d'efervescència i de moviment.

En un panorama escàs de musicals a Barcelona, -i més encara de producció pròpia- rescatar clàssics catalans per acostar-los als joves, a més a més amb una versió magnífica, és més necessari que mai. La gran pena és que Dagoll Dagom plegui, que no sàpiga renovar-se i deixar pas a les noves generacions per continuar aquest projecte tan imprescindible. Es necessita un relleu per poder parlar sobre els temes eternals: un amor prohibit entre classes socials, que a priori pot semblar superat, però és una qüestió ben arrelada a la nostra societat; ja ho deia l'Orquestra Plateria: "Ligia Elena, la cándida niña de la sociedad, se ha fugado con un trompetista de la vecindad". I el sidral que es muntava era de campionat.

Sí, *L'alegria que passa* és un encert, pel tema, per l'obra, pel ritme, pels ballarins, per la interpretació sencera i pel buit que omple. I perquè el pas pel teatre et fa sentir que ha valgut la pena.

Josep Gutiérrez



# BLADE RUNNER

## FICCIÓ O UNA REALITAT DISPRESSADA?

Estem acostumats a veure pel·lícules distòpiques que succeeixen en un futur llunyà i percebre-les merament com a ficció, descartant per complet la possibilitat que un futur similar arribi. No obstant això, encara no hem arribat a la data de la majoria d'aquestes pel·lícules per corroborar si tenen raó o no. Però aquest no és el cas de la pel·lícula *Blade Runner*. La trama d'aquesta pel·lícula succeeix el 2019, per tant, sí que podem confirmar o descartar la seva premonició. Està clar que no van encertar l'any completament. Però, és possible que només fallessin d'uns quants anys?



La trama de *Blade Runner* gira al voltant d'una premissa principal (alerta spoiler): la creació de robots pràcticament idèntics als humans i que, per tant, poden mimetitzar-se sense problema entre la nostra espècie. Aquests robots tenen una aparença humana i, en principi, només se'ls pot diferenciar dels humans mitjançant una prova que mostra la seva falta de sentiments. Tot i això, durant tota la pel·lícula es presenten una sèrie de circumstàncies que fan dubtar a l'espectador de l'efectivitat d'aquesta prova. Això acaba plantejant el gran interrogant de la pel·lícula: que és el que realment ens fa humans?

Doncs bé, aquesta qüestió és bastant profunda, no serà resolta al final d'aquest article així que haurà de romandre oberta una mica més. No obstant això, tornant a la pregunta inicial, per determinar si el futur que planteja *Blade Runner* pot ser factible d'aquí a uns anys s'ha d'anàlitzar amb atenció quin és aquest futur. Deixant de banda l'escenari on passa la història, nosaltres ens centrarem en les característiques dels robots, anomenats replicants. Podríem descriure'ls com humans, però més forts, més resistents i, sobretot, artificials. Tot i això, el seu tret més distintiu és la seva capacitat de passar desapercibuts entre els humans.

Ara bé, està clar que la fabricació de robots hominoides en un futur pròxim és bastant poc probable, però realment tal com està estructurat el nostre món, és necessari una carcassa humana per fer-se passar per humà? La resposta és que no. De fet, cada cop hi ha noves invencions tecnològiques com per exemple: intel·ligències artificials que escriuen tesis doctorals o algoritmes programats per comprar totes les entrades d'un concert, que es mimetitzen a la perfecció amb la nostra raça. La producció tecnològica s'assembla cada cop més als humans, fet que ens fa perdre la nostra capacitat i necessitat de dur a terme certes tasques.

És cert, que els creadors de *Blade Runner* no van encertar plenament ni la data ni com succeiria, però van emetre una premonició que no s'allunya gaire de la realitat: arribarà un punt en el que nosal-

tres mateixos haurem creat tecnologies que seran capaces de substituir-nos. Però és que la qüestió encara va més enllà, hem arribat ja a aquest punt?

Ariadna Barquero



Claudia Jové

# UN PROFE, UNA CANÇÓ

Quina cançó ens recorda a cada profe de batxillerat?

Escanejeu el codi per saber quina cançó és!

01.

David Díaz



02.

Alina De Echaniz



03.

Jordi Benet



04.

Núria Martorell



05.

Pilar Gallardo



06.

Xabier Pérez



07.

Isabel Calle



08.

Catherine Zabalbeascoa



09.

Quim Güell



10.

José Cabello



11.

David Parra



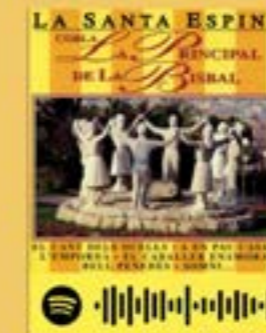
12.

Raül Viana



13.

Àlex Gómez



14.

Anna Hervàs



15.

Carol Hoffmann



16.

Oliver Bieg



17.

Josep Pasqual



18.

Carme Mallafré



19.  
Irene  
Figueras



20.  
Marta  
Puig



21.  
Carme  
Dapena



22.  
Albert  
Verdaguer



23.  
Àlex  
Martínez



24.  
Pep  
Gutiérrez



25.  
Maria  
Alvarado



26.  
Cristine  
Durisotti



27.  
Nadia  
Velilla



28.  
Vero  
Ibars



# 10 libros para las Navidades

UNA RECOMENDACIÓN DE LAS HERMANAS PRATS-BACHILLER



- E** Otra vida por vivir - Theodor Kallifatides
- E** Como el aire que respiramos - Antonio Monegal
- F** Babel - R.F. Kuang
- F** The book that wouldn't burn - Marc Lawrance
- RH** 100 años de Soledad - Gabriel García Marquez

- H** Reencuentro - Fred Uhlman
- H** The rape of Nanking - Iris Chang
- C** Una habitación propia - Virginia Wolf
- D** Seis de Cuervos - Leigh Bardugo
- S** Nacidos de la Bruma - Brandon Sanderson

## LEYENDA

- |                              |                   |
|------------------------------|-------------------|
| <b>E</b> Ensayo              | <b>C</b> Clásico  |
| <b>F</b> Fantasía            | <b>D</b> Duología |
| <b>RH</b> Realismo Histórico | <b>S</b> Saga     |
| <b>H</b> Historia            |                   |

Evalua uno de los libros recomendados:





# Monólogo Yocasta

YOCASTA. —¡Ah, ah, desdichado, pues sólo eso te puedo llamar y ninguna otra cosa ya nunca en adelante!

(Yocasta, visiblemente alterada, entra al palacio.)

YOCASTA. —(con pesar y desesperación) ¡Oh, Edipo! Mi esposo, mi hijo, ¿Cómo hemos llegado a este punto? ¿Cómo podré seguir adelante con mi vida a sabiendas de que yo soy la causante de esta desafortunada situación? ¡Oh, Edipo! Si tan solo hubiéramos sabido, si tan solo hubiéramos evitado el cruel camino que nos condujo a esto. La ironía de la vida, la crueldad de los dioses, me han arrebatado todo, como ladrones en la noche que se llevan nuestros tesoros más preciados. Fui yo quien me aproveche de Layo para quedarme preñada. Fui yo quien me creí superior a los dioses. ¿Cómo podríamos haber vivido en la ignorancia durante tanto tiempo? Ahora, mi visión clara solo me trae sufrimiento, como un faro que ilumina los arrecifes mortales de nuestro destino. El destino, ese implacable hilo conductor de nuestras vidas, ha tejido un tapiz oscuro que nos ha enredado en sus nudos fatales. Las profecías, los oráculos y sus acertijos malditos, han conspirado para trazar nuestro trágico camino. Intentamos huir, esquivar las advertencias divinas, pero nuestras acciones nos han arrasado hacia un destino ineludible, como hojas arrastradas por la corriente de un río impetuoso. Gracias a tu actitud persistente hacia tus orígenes, hemos caído en esta miseria. A veces buscando explicaciones a sucesos desconocidos acabamos en desgracia al encontrarnos con verdades que son muy difíciles de afrontar. Edipo, el conocimiento puede ser una carga pesada. Mis ojos se han abierto a la verdad, pero esta verdad es un puñal en mi corazón. La única salida de esta pesadilla es la muerte. Rezo para que encuentres paz y que nuestra descendencia no herede esta maldición. Adiós, Edipo, adiós a esta vida de sufrimiento, como un barco que parte hacia aguas desconocidas en busca de un puerto seguro.



Martina Bach



# El Festival de Cinema de

Avui en dia el cine està a tot arreu, i a tots ens agrada el cine. Coneixem el festival de Cannes, o els Globus d'or, però un dels festivals de cine que ens toca més de prop és el festival de cine de Sitges.

El Festival de Cinema de Sitges (conegut també com a Festival Internacional de Cinema de Catalunya) és un dels esdeveniments cinematogràfics més reconeguts d'Europa, i és el primer festival de cinema fantàstic del món, alhora, constitueix la manifestació cultural amb més impacte mediàtic de Catalunya. Amb una sòlida trajectòria, el Festival de Sitges constitueix un univers estimulant de trobada, exhibició, presentació i projecció del cinema fantàstic de tot el món, convertint-se en seu dels premis anuals de l'European Fantastic Film Festivals Federation.

Aquest ofereix cada any al públic el millor de la producció internacional en cinematografia fantàstica. A més a més, acostuma a programar homenatges, retrospectives i sessions especials. A les darreres edicions han assistit al voltant de 180.000 espectadors que, a més de poder assistir a les projeccions cinematogràfiques, poden assistir a exposicions i conferències.

Entre les presències més rellevants al festival destaquen les de cineastes d'àmbit internacional com Anthony Hopkins, Quentin Tarantino, Christopher Lee (el director de *Dràcula*, *Charlie i la Fàbrica de Xocolata* i *El Senyor dels Anells*), Sam Raimi (director de totes les pel·lícules de *Spider-Man*), Vin Diesel, Ray Liotta... entre molts altres.

També destaca una inacabable llista de cineastes

espanyols, entre les presències més rellevants hi

Chloe Llohis

# Sitges

ha José Sacristán, Antonio Banderas, Santiago Segura o Jaume Balagueró.

Fundat el 1968, s'ha celebrat cada any ininterrompudament, normalment a principis d'octubre.

El seu origen va ser turístic. L'Ajuntament volia potenciar la climàticament molt aprofitable temporada baixa de la localitat i Antonio Rafales, aleshores president de l'associació Cine Foto, va proposar la idea d'una mostra de cinema. Es van posar en contacte amb Antoni Krirchner i Pere Fages, actius organitzadors dels primers cineclubs, i aquests, alhora, amb Romà Gubern perquè la dirigís. El projecte es va convertir en una mostra de treballs d'escoles de cinema i, per justificar la internacionalitat que tant vesteix es va convidar unes quantes acadèmies estrangeres a presentar els seus treballs (entre ells, el primer de Roman Polanski, per exemple).

Una curiositat de quan es va fundar és que al ser un poble, tenia poca visibilitat, el que va fer que truquessin a una organització de Barcelona per portar-ho a un mercat més internacional. Al ser l'època del franquisme va haver-hi alguns problemes per la censura, ja que aquest festival anava en contra de bastants coses a aquella època.

Un dia, a l'hotel Cal·lípolis de Sitges, es van reunir tots a una sala per parlar de com funcionaria tot, però va haver-hi diferents problemes per temes ideològics. Tot això va portar a una mena de "baralla" on la gent es van començar a tirar als uns als altres menjar, cadires...

Inés Collado

# LA CASA CREMA



Rita López

La nena va dir la casa crema.

Ningú sabia com havia començat, ni quan; però la casa cremava.

Algú va dir que potser caldria fer-hi alguna cosa; però què. Un expert va dir que si no feiem alguna cosa immediatament, els danys serien irreversibles. Un altre expert va dir que ja s'havia danyat l'estructura, i que ja no hi havia res a fer; i un tercer va dir que encara no, però que teníem poc marge.

No era per tant, va dir algú altre. La casa podia aguantar allò, i més. De fet, ja hi havia hagut altres incendis.

Algú va interpel·lar el president, i aquest va dir que convocaria un gabinet i hi posarien fil a l'agulla, però que ara mateix no tenien fil. Ni agulla. Ni intenció de fer-hi res.

Els del pis de dalt van dir que no hi havia cap foc malgrat que les flames començaven a socarrimar el trespòl; que aquella escalfor era normal en una casa amb tanta gent; que el foc no existeix, que era un invent dels comunistes perquè no volien treballar. Els comunistes van respondre que el foc era de tots i per tant ningú va fer res. Quan van preguntar als anarquistes, aquests van dir que per lluitar contra el foc calia calar-hi foc.

Els vells van dir que els joves havien de solucionar el problema, però els joves van dir que el foc l'havien causat els vells.

Alguns es feien selfies davant del foc.

El noi de les ulleres va fer una piulada per manifestar la seva indignació. Va tenir molts retweets, però quan va alçar la vista de la pantalla, tot i el seu astorament, el foc encara cremava.

Aprofitant el desconcert, l'agència immobiliària va decidir que una casa en flames havia de valdre més, i ens va apujar el lloguer.

Alex Gómez

# ENTREVISTA A

# L'ENRIQUE OCHOA



Chloe Llofís

Quan vam fer la primera pluja d'idees per aquesta revista, se'm va ocórrer fer una entrevista i vaig pensar a qui se la podia fer. Vaig arribar a la idea que volia entrevistar a l'Enrique Ochoa, ja que tots el coneixem i pràcticament ens ha vist créixer.

Primer li vaig preguntar sobre quan va començar. Ell em va explicar que porta a l'escola vint-i-dos anys i que no ha treballat en altres escoles. Em va explicar que de jove havia tingut altres treballs, però que la major part de la seva vida havia treballat aquí. Ell va venir des de l'Equador a Espanya i el seu treball actual

Sofia Segura



és un dels primers que ha tingut aquí, perquè ell va arribar al 2000 i va començar a treballar a l'escola l'any 2001.

Una pregunta que crec que ens hem plantejat tots algun cop, és com és possible que se sàpiga tants noms. Vaig tenir el plaer de preguntar-li i em va explicar que ja se l'havia contestat a dos nens petits i els va dir: "Yo me recuerdo de los nombres, porque yo me quedo con la cara de los niños, y me acuerdo de sus nombres, sobre todo por la simpatía y por la educación de esos niños". Em va dir que si un nen petit supersimpàtic el saludava i ell no se sap el seu nom ràpidament ell es pregunta com es diu i automàticament se li queda el seu nom. També em va explicar que se'n recorda d'antics alumnes que ara són pares llavors encara manté la relació per la nova generació, els seus fills. Quan vénen antics alumnes, a part de saludar als professors el saluden a ell i el posen al dia. L'any 2021/2022 es va fer una festa d'antics alumnes i va venir molta gent i ell va ser convidat, va ser com un retrobament.

Julieta Díaz

Més endavant, vaig preguntar-li més dubtes sobre el seu treball. Em va comunicar que la part que més li agrada del seu treball era en general tot, que l'escola és com la seva segona casa. En ser com rutina i portar-lo també i tenint tan bona relació amb els nens, els profes, els pares, se't fa agradable. No obstant això, el que menys li agrada és quan algú es porta malament perquè li ha de cridar l'atenció.

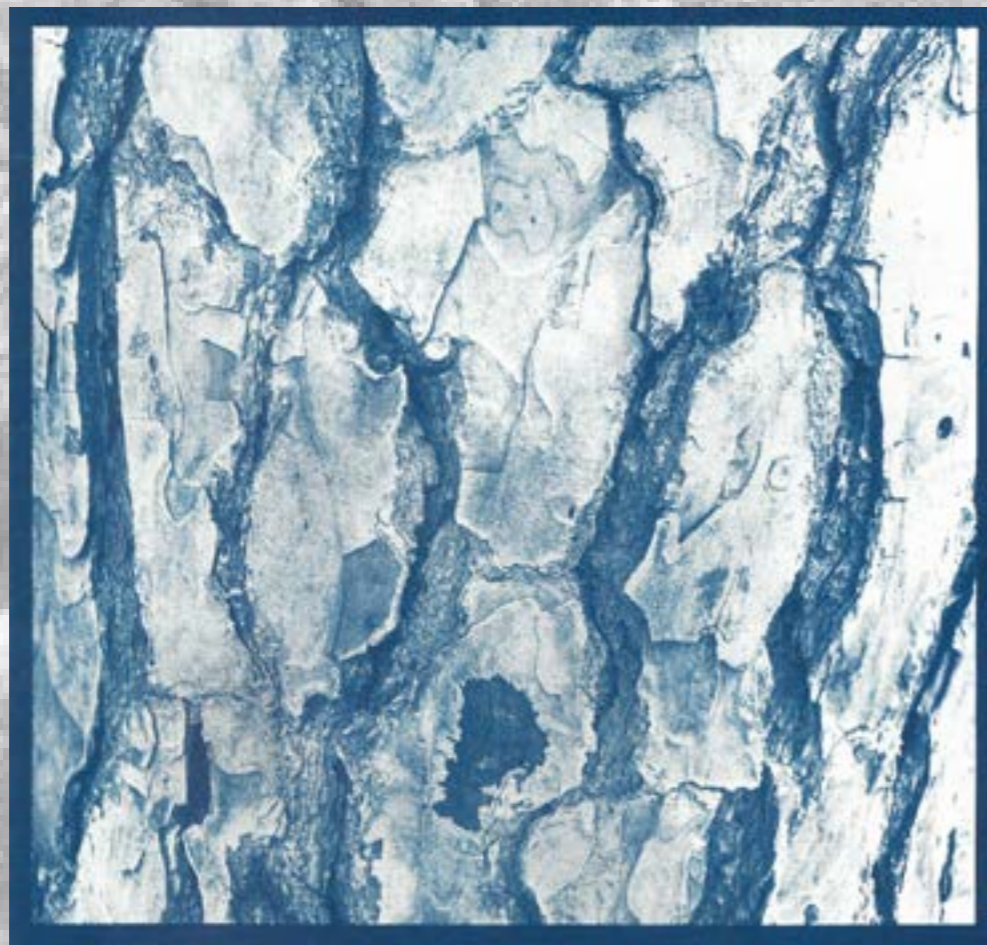
En conclusió, crec que l'Enrique és una part fonamental de la nostra escola i els matins se'ns fan més agradables quan ens saluda.

Evelina Zakhariadi



Martina Bach

# MEMÒRIES ENTRE BRANQUES



Martina Bach

LA FIGUERA DE LA FAMÍLIA AL MAS DEL MEU AVI

A la nostra família, hi ha un costum especial relacionat amb un arbre molt particular: una figuera. La figuera és un arbre amb una escorça rugosa d'un color gris. Les seves fulles són grans i verdes; recordant-me a la forma d'un cor. Produeix uns fruits dolços de forma ovalada; verds o morats per fora, i d'un color granat per dins.

Des que tinc memòria, l'època de recol·lecció de figues ha estat un moment molt esperat per a tota la meva família. Ens reunim des dels més petits fins als més grans, per recollir els fruits d'aquest arbre que porta tants anys amb nosaltres.

Aquesta figuera es troba al mas del meu avi, "La Creu", ubicada als afores de Reus, a prop Riu de Cols. La figuera va néixer al voltant dels anys 1950. Va ser plantada pel meu avi i el seu pare. Abans d'això, ells havien sembrat vinyes per tot el mas, creant un paisatge ple de ceps. Tot i això, darrere de la casa de la masia, van trobar un espai lliure, així que van decidir plantar la figuera allà.

Al meu avi, en el seu temps lliure durant els caps de setmana, li agradava molt allunyar-se de la ciutat i gaudir de la vegetació del mas. El vèiem cuidar tots els arbres amb molt d'amor; els regava i plantava de nous, però sens dubte la figuera era el seu preferit. Amb l'ajuda del Manuel, el masover, s'asseguraven que l'arbre rebés tot el que necessitava per créixer sa i fort.

La temporada de figues era una època que tots esperàvem amb moltes ganes, començava al juliol i acabava al setembre. El masover del mas, anunciava que les primeres figues estaven llestes per ser recol·lectades, i el meu avi ràpidament convocava tota la família i organitzava un gran dinar a La Creu. Ens passàvem tot el dia allà, i me'n recordo dels moments en què els meus cosins, els meus germans i jo, emocionats competíem pujant per les branques de la figuera, cadascú intentant recol·lectar la major quantitat de fruits possible mentre compartíem rialles i ens els menjàvem. La meva àvia s'asseia sota l'arbre amb un gran cistell blanc de vímet i anava col·locant els fruits. Alhora, el meu avi amb un pal llarg acabat amb un ganxo ens ajudava a agafar els fruits que eren més difícils de collir. A l'hora de les postres, la tradició era menjar les figues amb ametlles que nosaltres mateixos també recol·lectàvem.

La figuera representa molt més que un simple arbre per a nosaltres, és un recordatori constant dels moments feliços que compartíem al costat del meu avi, i de la importància de mantenir viues les nostres tradicions familiars. La tradició de recol·lectar figues al mas de l'avi ha perdurat des que els meus pares i oncles eren petits; no obstant això, des que ens va deixar, la tradició ha perdut una mica de la seva brillantor. Ja no és el mateix sense la seva presència i el seu entusiasme.

Manuela Cuadrada

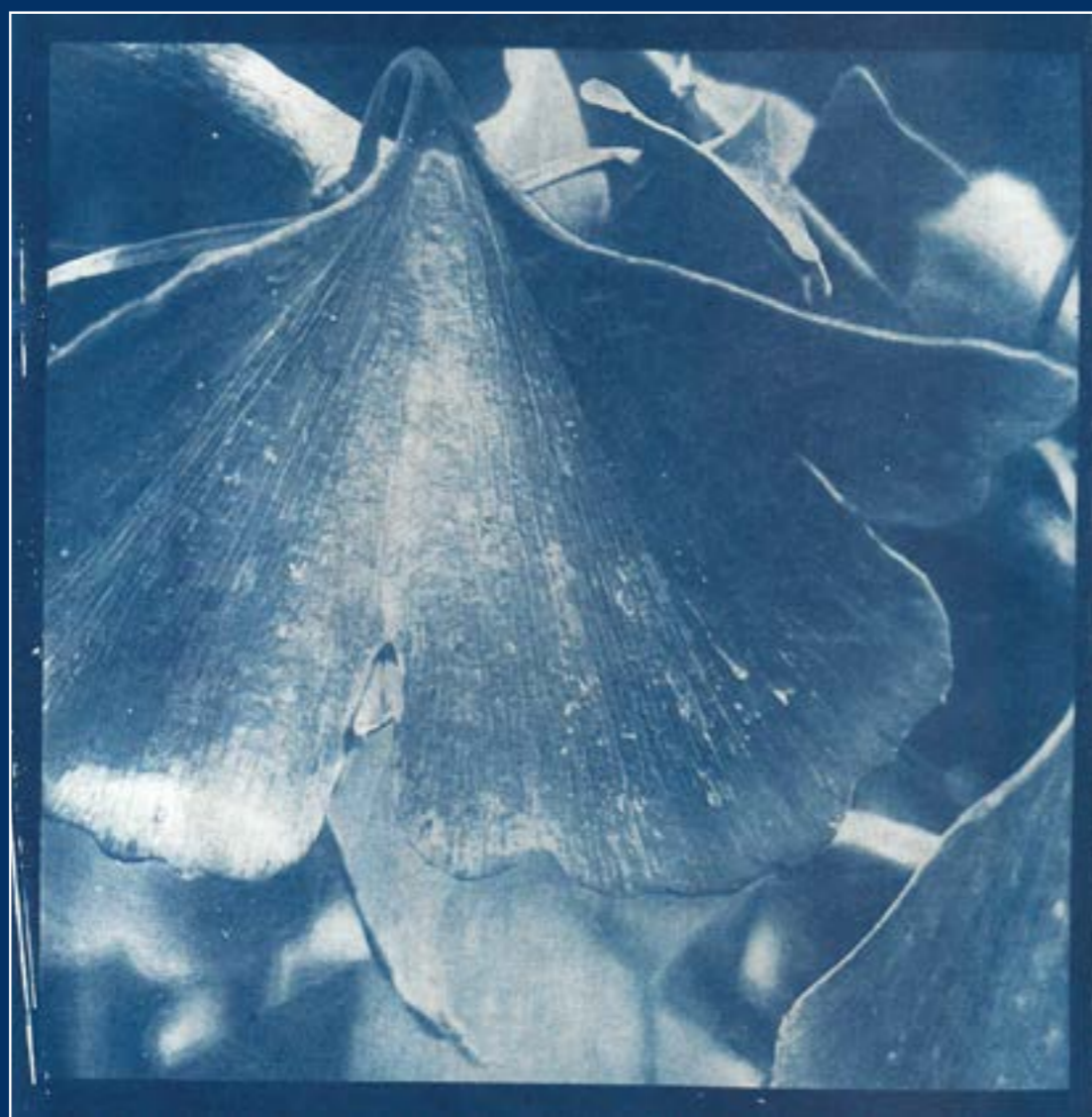


Maria Figueras



# CREACIÓ LITERÀRIA

*Cianotípics d'Alumnes de Comunicació Audiovisual*



# VÍCTIMAS DEL FRÍO

El frío se desvanece,  
vuelve y corre,  
entre mis dedos se encoge.

Tu pelo azabache,  
el frío entre sí,  
me mira y pide ayuda,  
de mis ojos carmesí.

Los tuyos azulados,  
penetrantes como un río,  
desafiando a los míos,  
víctimas del frío.

Y sigue corriendo,  
bailando entre mi ser,  
mientras me acerco al tuyo,  
el frío no para de crecer.

Tú viviendo,  
yo muriendo,  
el frío renace,  
entre tu pelo azabache.

Alexandra Roca

Scrimay Mawaisin

# CONFLICTOS DE PAZ

Con este poema visual trato de desconcertar al espectador gracias a la contradicción que estos dos objetos suponen. Por un lado, vemos el tanque, el cual normalmente asociamos con un sentimiento de dolor y de crueldad debido a que se ve constantemente en las guerras. Por otro lado vemos el ramo de flores, el cual asociamos con tranquilidad y belleza debido a que nos da una sensación de positividad. La contradicción se encuentra en cuanto relacionamos las dos cosas, convirtiéndose en algo desconcertante. ¿Por qué no convertir algo malo en un símbolo de paz? Lo que quiero transmitir es que de todo lo malo siempre se puede sacar algo bueno. Como antes mencionado, las flores pueden interpretarse como símbolos de la vida, la paz y la renovación. La imagen del tanque disparando flores sugiere una rebelión contra la violencia, una declaración de la que la humanidad junto al sentimien-

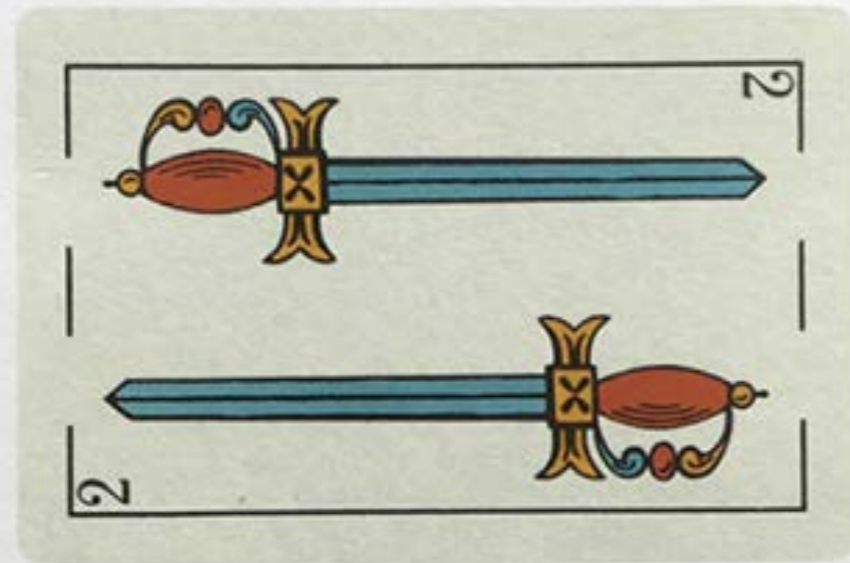
to de paz puede superar todas las adversidades. Lo que quiero mostrar es una metáfora visual que invita a reflexionar sobre la capacidad de transformación de la posibilidad de encontrar la belleza en los lugares menos esperados. Gracias a esta idea me he inspirado para buscar un título contradictorio que refleje lo que quiero expresar: "Conflictos de paz".

Además me gustaría añadir que el dibujo quiere hacer honor tanto a Palestina como a Ucrania, que ahora mismo está en plena guerra y necesitan encontrar la belleza en algún lugar.

Alexandra Roca



# Interpretació Joan Brossa:



DUEL

## Poema visual, Duel

Joan Brossa, ens ensenya una carta de baralla espanyola, concretament el dos d'espases. Com ja ens està dictant, ens mostra, figurativament, un duel. Aquest poema visual es pot interpretar de moltes maneres diferents, però en la meua perspectiva crec que seria referint possible duel interior. Per començar, les dues espases estan dins d'una mateixa carta, d'un mateix organisme. No només això, sinó que les dues són completament idèntiques - normalment quan dues persones s'enfrontaven a un duel, eren de posicions oposades i mai tindrien el mateix sabre, significat que pertanyen a una mateixa persona.

El duel que es veu ja ha acabat, és el resultat final. Es pot veure que les dues espases estan paral·leles, com si les dues estiguessin clavades al seu opositor. Per això, el problema parla d'autodestrucció, com ha matat una part de la seva identitat, acabant amb una altra. És possible que també estigui jugant amb la simetria, com si estigués atacant al mirall.

Es veu clarament marcat en el marc de la carta, on apareixen uns espais, que el poema no està limitat al que es veu. Justament apareixen aquests espais on hauria d'haver-hi la mà que aguanta l'espasa i el lloc on l'esta clavant a l'altre (o el mateix).

També s'ha de tenir en compte que aquesta és només una de varies cartes que apareixen en la baralla - que coincidentment és un altre nom per duel, tot està connectat - espanyola. En vocabulari de cartes també apareix la paraula família, sent tot allò amb el que mantens alguna relació. Aquestes famílies són les monedes, simbolitzant l'avarícia; el calze, explicant el vici; els bastos, connotant a la violència descontrolada; i les espases. Tot són pecats destructius cap a aquesta família.

S'ha de distingir, per això, entre els bastos i les espases. Una es violència, destrucció abusiva i disparada, causada per la poca planificació i sense pensar, i l'altra és molt més calculat amb intenció de matar, no només fer mal.

Martí Vayreda



# Interpretació Joan Brossa:



## Poema visual, 1971

En este poema partimos de una simple llave negra en un fondo blanco, pero lo que resalta de este poema es que en la parte superior de la llave, se puede leer el abecedario. De aquí, quiero introducir mi interpretación. La parte de la llave en la que se lee el abecedario es lo que, según su forma, abrirá una puerta u otra. En este caso, yo interpreto el concepto de que las letras son todo, la idea de que las letras y la relación entre ellas (al formar palabras) hacen que todo funcione. Para mí, el poner el abecedario en una llave significa que la comunicación abre cualquier puerta, sin tener en cuenta la forma de la llave, metafóricamente hablando. Por otro lado, se puede descifrar de manera que se incite al uso de las palabras y la comunicación por tal de solucionar cualquier tipo de problema.

Alexandra Roca

# RECAT.

Chloe Llohis

Los aplausos son remplazados por gritos. Me caigo de rodillas. Los ruidos del entorno se detienen. La realidad parece distante e irreal, como si hubiera sido envuelto en una capa de quietud que deja pasar solo un murmullo lejano. Siento el temblor de la gente corriendo, pero yo no le presté atención, solo me miro las manos que no dejan de temblar. Por un momento creo ver sangre en ellas, pero esta desaparece con un parpadeo. Mi visión se nubla, mientras caen lágrimas por mis mejillas.

De repente no puedo respirar, es como si alguien me arrancara el aire. Me pongo una mano en el corazón y el dolor se hunde en lo más profundo de mi pecho, envolviéndome en tristeza. Quiero chillar, quiero cerrar los ojos y nunca despertar, quiero que este dolor en mi pecho desaparezca, tan rápido como ha aparecido.

Unas cálidas manos me sacan de mi realidad. Siento que las manos que me agarran con intensidad también tiemblan. Giro la cabeza hacia arriba para ver a quién pertenecen, pero aún tengo la vista nublada. Me tira del brazo para que me levante, pero es como si mi cuerpo no respondiera. Miro a los ojos del hombre, o eso intento, despacio niego con la cabeza, mientras intento encontrar mi voz. No me sale. Finalmente, consigo murmurar entre lágrimas:

- Déjame... déjame morir aquí, déjame morir... con ella.

Unas nuevas manos me cogen del otro brazo, estas son frías y firmes. No tengo tiempo para descubrir a quién le pertenecen antes que alguien me susurre algo en el oído que sí que oigo con claridad.

- Deja de llorar, Giuseppe. Ha muerto.

La ira se acumula en mí. Me levanto de un golpe y me deshago del agarre de los hombres para girarme con brusquedad.

Me arrepiento al momento.

Mis ojos vuelven a nublarse cuando la veo a ella.

- Alessia...- consigo decir, justo antes que los dos hombres me vuelvan a agarrar de los brazos, y me lleven detrás del escenario.

Paolo y Leo, los dos hombres que me sostenían de los brazos me han dejado en mi cabina.

Los ojos de Paolo apenas encuentran los míos



Lucía Veiga, Alejandra Perna i Diego Marín

cuando se va de la cabina.

Leo me mira a los ojos, con una débil sonrisa, no me dice nada, simplemente está allí por mí en el caso de que lo necesite.

- Creo que tienes que descansar, Giuseppe - Dice al final.

Asiento, aunque sé que no voy a conseguir dormir, él sale de mi cabina y yo me quedo pensado

en ella.

Alessia... Ella era el amor de mi vida, era todo para mí.

La conocí aquí, en este festival de circo, hace dieciséis años.

Entonces tenía solo diez años. Iba cada año con mi abuelo. Aún me acuerdo de la primera vez que vine, al entrar pude ver gigantes atracciones. Las tiendas de golosinas soltaban aromas tentadores que se mezclaban con el dulce olor del algodón de azúcar que flotaba en el aire. Lo que realmente me fascinaba era el espectáculo principal del circo, me dejaba sin aliento.

Pero ese año fue diferente, mi abuelo murió tres meses antes del festival. Yo quería ir igualmente, pero mis padres temían que la reciente pérdida de mi abuelo me dejaría abrumado y se negaron a traerme.

Así que me escapé, me escapé y fui solo, compré una entrada del circo con el dinero que me dieron en Navidad. Pero no pensé en mi edad y el vendedor de boletos se negó a dejarme entrar si no entraba con un adulto.

- ¡Va con nosotros! - Dijo una pequeña voz detrás de mí.

Me giré al oír la voz y descubrí que esta procedía de una niña de mi edad. Sus ojos verdes me hipnotizaron al segundo, y sus preciosos rizos color café hicieron que algo se moviera dentro de mí.

Iba acompañada de sus padres y del que deduje que era su hermano, aunque no presentaban ningún aspecto físico similar.

Él era un chico mucho más alto que ella. Llevaba una capucha puesta que cubría gran parte de su rostro, pero aun así pude ver sus oscuros ojos que no expresaban emoción alguna. Saliendo de la capucha pude localizar no más que un mechón de pelo rizado, pero completamente oscuro. Todo su aspecto era misterioso e inquietante.

- ¿Segura? - Conseguí decir.

- Claro que sí cariño, todo el mundo se merece disfrutar del circo - Esta vez fue la madre

que respondió.

- Pero Lucia... - Me sorprendí al oír la voz del chico.

- ¡Pero nada, Paolo!, y ya te he dicho que tu padre y yo queremos que me llames madre - Le dijo la madre al chico.

Sentí pena por el chico, no sé por qué fue, puede que fuera por el tono de voz de la mujer.

- ¡Perfecto! Entonces vienes con nosotros, me llamo Alessia, ¿y tú? - dijo la chica sacándome de mis pensamientos.

- Me llamo Giuseppe.

- ¡Que nombre tan largo! ¿Te importa si te llamo P? - Me dice Alessia con una sonrisa.

Asiento con la cabeza antes de entrar al circo. Reímos durante todo el espectáculo y descubrí que a ella también le fascinaba el circo y la magia que vivía en él.

Al final se convirtió en una tradición ir cada año juntos al festival. Los dos aspirábamos a algún día trabajar en el circo, así que, cada día practicábamos trucos y malabares. Hasta que un día empecé a coger sentimientos por ella y ella también por mí.

A los dieciséis conseguimos entrar en el circo, nos convertimos en los mejores tiradores de cuchillos del siglo e hicimos giras mundiales, nuestro nombre se hizo famoso, éramos conocidos como: Luna y Estrella, un dúo que brilla en el escenario como el cielo nocturno.

Éramos tan felices... Pero entonces no sabía que algún día yo podría fallar y la luz se podría apagar.

Mia Costa

Una noia camina pel carrer. Va amb el cap baix, la seva mirada concentrada en els seus peus, que xuten una pedra tranquil·lament. Camina a un pas lleuger, no va amb pressa, però tampoc amb parsimònia. Arriba a una cruïlla i gira a la dreta. De sobte, es troba en un carrer amb molta més gent, però ella no s'immuta. Segueix caminant. Està gaudint del seu temps d'oci. Sembla difícil que ella sigui revolucionària, oi?  
Per tal de discernir si l'oci pot arribar a ser el motor d'una revolució, primer s'ha d'explorar el concepte

rarem aquesta incoherència més endavant. En essència, l'oci és una manifestació de llibertat, és a dir, un privilegi. Els esclaus de l'antiga Grècia no podien decidir quan aturar la seva feina. Però el concepte d'oci ha anat evolucionant al llarg de la història. En el sistema capitalista actual, en teoria, tots som individus lliures que tenim temps d'oci assegurat i, fins i tot, protegit per la llei. Per tant, respecte a la pregunta principal, si l'oci pot ser revolucionari, la definició ens fa entendre, a priori, que no. Al cap i a la fi, el fet de no fer res sembla gairebé antagònic a

anglesa. Cims Borrascosos, Jane Eyre i La llogatera de Wildfell Hall són tres històries que, sens dubte, han estat revolucionàries en el món de la literatura, i que, a més, són fruit de l'oci. I és que en utilitzar l'expressió "no fer res" obviem una acció que no s'atura: pensar. L'oci està intrínsecament lligat amb la reflexió, és a dir, amb la crítica, i totes les revolucions sorgeixen de la crítica del status quo.

Però, realment, avui dia, tot el temps que sovint es denomina "oci" és emprat per a reflexionar? Doncs no. Aquí ja es manifesta la incongruència entre les dues definicions d'oci que hem establert al principi.

Avui dia entenem l'oci com un espai buit que s'ha d'omplir. Això ho veiem especialment reflectit en els

res, i dedicar el temps a pensar i qüestionar el que la resta dona per fet, s'ha convertit en una activitat insuportable per a nosaltres i fem tot el possible per evitar-ho. Conseqüentment, cada cop són més escassos els moments d'oci, els moments que es dediquen a pensar lliurement, els moments d'esplendor. En definitiva, la comercialització és el contrari de l'oci. De fet, això no és cap secret. Si analitzem l'etimologia de la paraula negoci, (essencialment el que ens manté ocupats) esbrinarem que deriva del llatí: nec (no) i ocium (oci, descans).

Sovint es considera l'acció la principal manera d'aconseguir el canvi i la revolució, el treball la millor manera d'ocupar el temps i l'oci un buit que s'ha d'omplir. Això no obstant, considerant que vivim

## Com ànimes sense rumb. Pot ser l'oci revolucionari?

dins d'un sistema on hi ha un excés d'acció i una producció constant, ara més que mai, l'oci crític és la clau per la revolució. Per això, especialment ara, la passivitat, el no fer res és l'oposició més gran al sistema, és el que permet un canvi, una revolució. L'oci

estils de vida que porten les generacions més joves, constantment realitzant alguna activitat que mantingui el seu cervell ocupat; ja sigui omplir el seu calendari social al màxim, passar cada segon de temps lliure a les xarxes socials (que sovint els sobreestimulen) o simplement escoltar música. Precisament aquest estil de vida tan dinàmic i estressant és una de les causes que porta als alts nivells de consum d'ansiolítics i antidepressius que es registren últimament. Els joves ja no experimenten l'oci, o com a mínim, l'experimenten de forma diferent, perquè ja no tenen estones de no fer res.

El filòsof contemporani coreà Byung-Chul Han atribueix aquest fenomen a la percepció i mesura de la vida en treball i rendiment que ens fan ignorar la inactivitat, que ell anomena com "una forma d'esplendor de l'existència humana". I és cert, no fer

sempre ha tingut la capacitat de ser revolucionari i ho ha estat en el passat, en casos com el de les germanes Brönte, però just en el moment en que més potencial té per ser el motor d'una revolució és el moment en que menys oci crític hi ha.

La noia que camina no sembla gaire revolucionària. Però de tota la gent que passa per aquell mateix carrer, és l'única que no porta auriculars. És l'única que no s'evadeix de la realitat. És l'única que ha permès que els seus moments d'oci romanguin buits. És l'única que pensa. L'única? No, diguem-li que no, que no està sola, que encara hi ha esperança que s'iniciï una revolució que ens alliberi d'aquest sistema que ens ha convertit en ànimes sense rumb.

Ariadna Barquero



Alexia Trilla

d'oci. L'oci sovint es veu com una conseqüència del treball, quan no es treballa hi ha temps lliure, i, per tant, oci. Si busquem una definició d'oci al diccionari, trobarem que s'explica com el fet de no fer res. També és cert, però, que hi ha una tendència general a entendre l'oci com a temps lliure, lúdic, aquells moments que, en haver-hi falta de treball, es poden dedicar a practicar les activitats que es gaudeixen més, que ofereixen més plaer. Ambdues accepcions són certes però alhora, la seva combinació no acaba de ser plausible. Hi ha una gran diferència entre no fer res i practicar activitats que es gaudeixen. Explo-

una revolució. Això no obstant, l'oci sí que pot arribar a ser revolucionari. Però amb una condició: que els moments de no fer res, siguin realment moments en que no estem sotmesos a res, ni a ningú ni a un treball. Els moments d'oci han de ser moments en que ens trobem sols davant del món, un món obert a interpretació, sense biaixos. És tal i com va dir Aristòtil, "en el principi de qualsevol bona acció hi ha l'oci". Un clar exemple d'això són les germanes Brönte, que, tancades a casa, inicialment obligades a no fer res, van escriure tres de les grans obres de la literatura

# CERTAMEN HANNA ARENDT

“L’oci i la contemplació són la més alta forma d’activitat humana” Friedrich Nietzsche. En un món impulsat per la productivitat i la eficiència, el valor de l’oci pot passar per alt fàcilment. El filòsof alemany ens exposa en la seva cita que el temps dedicat a activitats plaents i reflexives pot ser profundament significatiu per a la nostra experiència humana. Si bé el món modern està dissenyat per a que l’home compleixi unes obligacions i assolixi uns objectius contínuament i en un període limitat, on queda el temps perquè l’home, paradoxalment, “perdi el temps”? On queda l’oci?

L’oci, per definició, és el contrari del negoci, provinents els dos del llatí otium. Ara bé, si el negoci deixés d’existir i l’home dedicés tot el seu temps lliure a l’oci, aquest concepte deixaria de ser concebut com algo exclusiu i si més no, amè. Imaginem un món on tothom tingués tot el temps volgut. On podríem destinar el temps a allò que ens vingués més de gust. Un món sense responsabilitats tal i com les entenem. On 8000 milions de persones no tinguessin res més a fer enllà de pensar en que dedicar les seves hores i els seus minuts. Utopia? Pot ser des de la nostra perspectiva se’ns fa difícil d’entendre, de compren-

dre que pugui existir un tipus de món on l’home no es vegi sotmès a una activitat laboral constant. De



la mateixa manera que probablement la gent pobre del segle XVI se li feia impossible pensar en un món

Ariadna Vagüé

com el que tenim actualment, però aquí hi som. Què fariem amb tant de temps? A què dedicariem les hores i els minuts? Des de fa anys ja estem parlant, veient, discutint entre el balanç de la vida personal i la vida laboral. Així doncs, a molts llocs es comença a demanar la jornada de 32 hores, moltes persones fugen de l’estrès que els genera la feina i prefereixen treballar menys hores per tal de gaudir del temps lliure, temps d’oci. Fugim de la competitivitat per por a la manca de llibertat que aquesta pot suposar, per por al temps que aquesta ens pot treure, per por a la carrera a contratemps que tenim amb la vida. Ara valorem els caps de setmana. El divendres per la tarda és quan comença la nostra petita felicitat i quan ens llevem ja veiem la resta del dia d’una altra manera. Tenim les 48 hores de llibertat desitjada a tocar de la mà. Ben bé, es miri com es miri els divendres són diferents, tenen un altre regust més fresc que el somnolent dilluns o el dur dimarts, que no prometen una altra cosa si no cansanci, feina i cinc dies més per davant. I el divendres és un dia diferent perquè tenim la promesa d’un futur immediat millor, un període de temps que l’home pot destinar a l’oci. Molt diferent és el diumenge a la tarda, sobretot a l’hivern, on el pes del futur immediat un altre cop se’ns ve al damunt i sense saber com el nostre humor s’enfosqueix. Llavors, és l’oci el motiu del nostre seguir? Tant trascendental és? I, si ho és, necessitem més temps? Plantegem-ho des d’un altre punt de vista. És més important la quantitat de temps que tenim per invertir en allò que decidim, o com invertim aquell temps d’oci? Nietzsche deia que aquest i la contemplació són la més alta forma de l’activitat humana. No es tracta de tenir més temps sinó de saber fer-lo servir en allò que més ens fa gaudir. L’error està en pensar que gaudir és sinònim de mandra si no s’inclou l’intel·lecte pel mig. És per això que, contràriament, trobem totes aquelles persones que associen l’oci amb la mandra, que pensen que si no produïm o agreguem algo de valor a la societat en les nostres estones lliures, no servim. Vivim en una societat que ens ha ensenyat a valorar el treball constant per sobre de tot, a creure que l’èxit es medeix per la quantitat d’hores que passem estudiant o treballant. Però que passa amb la nostra salut mental? Amb la nostra creativitat? Amb la nostra capacitat per pensar críticament sobre l’entorn que ens rodeja? En el sistema en el que vivim

només som lliures d’instrumentalitzar el nostre temps d’oci, som lliures d’aconseguir una altra feina, som lliures d’estudiar una altra carrera. I sempre serem lliures sempre i quan sigui per elevar la nostra capacitat productiva, però mai per enriquir-nos personalment. Vivim en una societat on no se’ns permet parar. Se’ns exigeix ser els millors, les responsabilitats, treballar dur per assolir llocs de responsabilitat, llocs que ens poden aportar molts diners i això representa, suposadament, una vida millor. L’oci està mal vist. Mirem malament a les persones ocioses. No entenem perquè no entren en aquesta roda de la productivitat que tenim muntada perquè l’home no ha estat capaç d’inventar una societat més divertida. És per això que estructurarem les nostres vides a partir de les nostres feines, essent l’oci una conseqüència d’aquesta rutina. Si fem cas de les estadístiques, el que podem veure és que les èpoques on més separacions es produeixen és després d’un llarg període vacacional, és a dir, d’un llarg període d’oci. Estem preparats per l’oci? Per llargues temporades d’oci? El que hem heretat no deixa de ser l’evolució d’una societat on fins no fa tant temps, la gran majoria de la gent, des d’adults fins a nens, estaven obligats a treballar durant set dies a la setmana tot l’any. No s’entenia l’oci, no en tenia cabuda en una societat on del que es tractava era de sobreviure. Després de segles, de lluita en defensa dels drets de les persones i de pactes amb les classes més benestants hem arribat a aquest model actual on la majoria de gent té dret a determinades estones d’oci durant l’any. És suficient? No ho podem saber. Mentre el sistema es mogui amb les regles del capitalisme i no fem un pas endavant, el model no té molta pinta de canviar. L’oci és per tant un acte de revolució, una revolució en contra de les pautes imposades pel sistema. Algú em dirà, a tu no t’agrada treballar, per tant ets un mandrós. I aquesta és la imatge que té la gran majoria de la gent. No és la meva intenció criticar-ho, però si que ens hauríem de començar a qüestionar si la felicitat era això, el que ens van prometre quan erem petits.

Alexandra Roca



*Maria Figueras*

# L'olivera

**Jo soc l'olivera de la mediterrània,  
Del mar temperat i de runes d'antigues glòries.  
I, arrelada a la terra on vaig créixer,  
soc present, passat i futur dels pobles que amb mi viuen.**

**Les meves branques van créixer per donar ombra als califes de Damasc,  
i el meu cos va ser un regal dels déus per a Atenes.  
Vaig plorar mentre veia una Algèria que cridava llibertat,  
i encara recordo els crits d'una Itàlia amb les mans alçades.**

**Però les meves branques ara només amaguen guerra a Damasc,  
i el meu cos només el veneren les rates.  
Segueixo plorant per una primavera que no va arribar,  
i torno a veure Roma onejant un àguila.**

**Soc l'olivera de la mediterrània,  
i les meves arrels s'estenen sense pàtria de Tarifa a Amman.  
Tot i que la meva terra ara plora el seu present,  
només desitjo tornar a veure els nens de Gaza recollint els meus fruits.**

**Laura Prats**

# de la mediterrània



*Sofia Segura*

Sofia Segura



**Coordinació de redacció:** Àlex Gómez  
**Coordinació de maquetació:** Josep Àngel Gan i David Parra.

**Portada:** Noa Estrella  
**Contraportada:** Maria Figueras

**Equip de redacció:** Ariadna Barquero, Inés Collado, Laura Prats, Martí Vayreda i Eva Zakhriadi.  
**Equip de maquetació:** alumnes de l'assignatura 2D/3D de 1r de Batxillerat

Inés Abelló



**Han col·laborat a la revista:** Inés Abelló, Anònim, Andrea Armenteras, Martina Bach, Bonaventura Barba, Ariadna Barquero, Natàlia Bundó, Emma Cervera, Inés Collado, Mia Costa (3r ESO), Manuela Cuadrado, Julieta Díaz, Noa Estrella, Maria Figueras, Aitana García, Ainara Gómez, Josep Gutiérrez, Claudia Jové, Chloe Llohis, Rita López, Pau Luque, Diego Marín (1r ESO), Alba Martín, Juan Maruny, Sirimay Monvoisin, Laia Mur, Alejandra Perna (1r ESO), Anna Prats, Laura Prats, Alexandra Roca, Irene Rodríguez, Sofia Segura, Rymma Shakhrai, Alexia Trilla, Ariadna Vaqué, Martí Vayreda, Lucía Veiga (1r ESO), Evelina Zakhriadi i els alumnes de l'assignatura de Disseny 2D i 3D de 1r de Batxillerat. Agraïm la col·laboració de les professores i professors que, desinteressadament, han participat en aquesta revista.



*Maria Figueras*